

Een echte vent wordt geen agent

1

‘Beste heren, de naam is Wroetmans. Wroetmans Johnny, en ik ben kandidaat voor de functie van wijkinspecteur.’

Ik sta voor een jury bestaande uit commissaris V. en een omhooggescheten hoofdinspecteur. Ik hoor hem wel fezelen dat hij eerst dacht dat Wroetmans mijn bijnaam was. Het valt niet mee hier in dit stinkkot. Ik wist niet dat een mens uit zoveel lichaamsopeningen tegelijk kon walmen, ik ben een lekkend DNA-profiel. ‘Na rijp beraad achtte ik het opportuun om deze kans te grijpen. Het is mijn betrachting om mijn horisonten te verruimen en...’

‘Johnny, hola, wacht eens even.’ Commissaris V. onderbreekt me met opgestoken hand. ‘Uw naam kennen we nu wel, en dat ge wijkinspecteur wilt worden is ook duidelijk, want anders hadt ge hier niet gestaan.’

‘Euh...’ Verdomme, mijn eerste euh, en ik had nochtans gezworen dat woord niet uit te spreken.

‘Zijt ge wel zeker dat ge geen negatieve keuze maakt? Hebben we hier een wijkinspecteur in hart en nieren voor ons? Of is het een... vlucht, Johnny? Vlucht ge voor de nacht- en weekenddiensten, de vele vechtpartijen met losgeslagen zatlappen, het diensten draaien met jonge collega’s die nog geen fluit van de job kennen?’

V., bijgenaamd ‘de vleesklak’, trekt een vies gezicht, alsof hij zojuist een rauw duivenei heeft leeggeslurpt.

‘Zijt gij een vluchter? Wel, Johnny?’

‘Ik... ik zal u niet teleurstellen, commissaris’, zeg ik met een zo vast mogelijke stem.

Als ik afgepeigerd thuiskom, staat Els met de armen kruiselings over elkaar in het deurgat van de keuken. Dergelijke stand in rust is zelden een voorbode van dolle pret. Geen reden om het vetste varken te slachten. Overall in huis liggen er van die reikistenen van haar, die rommel werkt danig op mijn zenuwen.

‘Johnny, we zouden eens moeten reflecteren over een aantal zaken. We moeten onszelf in vraag durven stellen. En geloof me, het is geen of-ofverhaal, maar...’

Ik zeg: ‘Els, mijn muts staat nu niet naar uw gefilosofeer. Ik heb een hoop gemakker aan mijn hoofd gehad, als ge wilt reflecteren, dan doet ge maar een toertje met uw fiets.’

Ik wil dringend de keuken in, want ik heb een tong als een leren lap, maar er staat honderd kilo vrouwelijke giftigheid in de weg, een mens zou er claustrofobie van krijgen.

‘Dat is hier nu altijd hetzelfde. Meneer heeft toch een cursus slachtofferhulp gevolgd, hè? Ik denk dat ge die straks op mij moet gaan toepassen! Ik krijg verdomme meer aandacht van Youssef van de nachtwinkel hier om de hoek dan van mijn eigen man!’

‘Luistert die paljas ook naar uw uiteenzettingen over esoterie en spiritualiteit? Ik breek hier in huis mijn nek over uw onnozele stenen, om nog maar te zwijgen van al die overleden ex-bewoners die volgens u bij nacht en ontij ons huis komen bezoeken. Een mens kan er niet meer van slapen. Trouwens, gij met uw stenen... ga naar Stonehenge, stenen met hopen daar!’

‘Awel ja, dat zou ik eens moeten doen, zie, dan ben ik er ook eens op uit. Gij hebt uw avondschool Italiaans, uw afterworkparty’s, uw reünies... Ik ga één avond in de week naar de kookles, en daar moet ik het mee doen!’

‘Van die kooklessen heb ik anders nog niet veel gemerkt, en trouwens, gij hebt toch ook nog uw strijk?’

Ik had kunnen weten dat het nooit iets zou worden. Soms zijt ge op zoek naar iets, terwijl ge de ideale versie eigenlijk al lang hebt gevonden; de vrouw die u het wit uit de ogen pijpt. Maar ja, die heb ik gedumpt omdat ik dacht: het kan altijd beter. Els en ik leerden elkaar kennen toen we het samen aftraptten op een trouwfeest. Ze draaiden toen juist een liedje van Barry White en we hebben allebei een hekel aan die zanger. Toch maar een schamel raakpunt, zo blijkt achteraf.

3

Het is half zeven en de wekker loopt compromisloos af. Robbie Williams mekkert wat op de radio. *Be a boy*. Die heeft makkelijk praten, ja. Het is erop of eronder. Ik moet opstaan of ik riskeer me een hele reutemeteut aan ellende op de hals te halen.

Met mijn verstand op nul rijd ik de oprit af. Ik troost me met de gedachte dat ik nog geen zeurpieten om me heen heb. En hoeveel mensen zijn er niet op hetzelfde moment uit hun warme nest moeten komen om niks bijzonders te gaan doen? Niks waarvan de mensheid over honderd jaar zal zeggen: awel, als die nog had geleefd, de wereld had er een pak beter uitgezien. De snelweg met zijn sliert autolichten brengt rust in mijn hoofd, maar eenmaal op kantoor tuimel ik redelijk vlug uit mijn ochtendroes.

Mijn voorganger heeft er maar een rommeltje van gemaakt. De knakker heeft de wijk achtergelaten als een vuurwerkfabriek die zojuist is ontploft.

Mensen hebben last van kakkende honden, burenruzies

monden uit in Grieks-Romeïns worstelen, en een ongeruste dochter klaagt dat haar bejaarde vader de laatste tijd opvallend vaak bezoek krijgt van schaars geklede dames, zodat haar erfenis dreigt op te gaan aan de bevrediging van zijn lusten. Het is een wijk met een handleiding, een in het Chinees.

Hier gaan nog vodden van komen, let op mijn woorden.

4

‘Awel, Johnny, is dát niks voor u?’ Mijn naaste collega Roderick wijst door het raam van de refter naar een pittige brunette met kordate borsten en een ferme derrière. Ik heb haar al een paar keer gekruist in de gang, en ik moest telkens bijna gereanimeerd worden. Puur goud verpakt in een politie-uniform.

‘Amai, mijn schoenen, zeg dat wel. Het enige ambetante is dat ze mijn dochter zou kunnen zijn. Dat kind heeft wel andere katten te geselen. Enfin, katers.’

‘Maar allee jong, dat is het ’m juist: die moet alles nog leren. Ze heeft iemand nodig als u, die haar wegwijs kan maken in die doolhof van handelingen en geplogenheden. Het subtiële samenspel tussen theorie en praktijk. Ze komt rechtstreeks van school ons bureau binnengewandeld. Niks geen ervaring. En gij met al uw expertise!’

‘Serieus? Ik moet u nog gelijk geven ook, dat is inderdaad iets voor mij! Een fris gezichtje dat nog niet aangetast is door slapeloze nachten en vet eten, een achterwerk waar ge een wild paard mee kunt temmen, en borsten die gaten in de matras maken... Pret verzekerd. Ja, laat dat wijfje maar aan mij over, over een paar dagen eet ze uit mijn hand. Ik wil haar lunapark weleens verkennen, als er gras op staat, moogt ge erop sjotten, zeggen ze altijd!’ Roderick slaat met zijn hand op tafel en begint ongelovig zijn hoofd te schudden.

‘Het is toch altijd hetzelfde met u. Nu willen we u eens de kans geven om te bewijzen wat ge waard zijt, zodat we kunnen zeggen: die Johnny, ge moogt ervan zeggen wat ge wilt, maar hij heeft dat jong hier toch maar efkes de stiel geleerd. En wat doet meneer? Die begint te kwijlen op dat meiske haar kleppers die, toegegeven, iets groter zijn dan normaal.’

‘Normaal?! Wat vindt gij dan normaal? Twee van die paardenoogjes waarbij ze op zaterdag in de lingeriewinkel een wanhopig gezicht trekken, is dat uw ding? Zijt ge er zo een?’

‘Johnny, dat politielogo op uw hemd, dat is een helpende hand, hè. Geen grijpgrage knuist die voortdurend uit is op vleesmassa’s. Dat is hier ferm uit de hand aan het lopen met u, jong. Weet ge wat gij moet doen: hulp zoeken!’

5

Ik zit al aan vijf keukenrollen. Eén exemplaar per poging. Het wordt een kwestie van bijgeloof, elke keer pak ik een nieuwe rol. En ik koop me stilaan arm aan flessen porto. Elke zaterdag sta ik met een rooie kop aan de kassa. Inclusief geurkaarsen tikt dat serieus aan. Maar madam verroert geen vin. Voor de elfde keer zo’n film van Tom Cruise uitzitten is geen sinecure, zeker niet als ge ziet hoe ze likkebaardend naar die dikkop zit te staren. Haar ogen vallen juist niet uit hun kassen van de goesting. Bij de aftiteling denk ik dat het moment van de waarheid aangebroken is. Schijnbaar achteloos hang ik mijn klabakkenhemd klaar voor de volgende morgen, hopen dat haar euro valt dat dat hemd wel wat weg heeft van het witte vod dat die janet in *Top Gun* draagt. De fles is leeg, en ik haal diplomatisch mijn attributen tevoorschijn. Mijn glazige blik glijdt over de vier keukenrollen op het aanrecht, de stille getuigen van eerdere mislukkingen.

Ik luister geduldig naar haar gebazel: hoe zalig ze wel niet zou slapen onder een klamboe, dat er wel degelijk ook gezonde schimmels bestaan, en hoe ge kunt besparen op restafval. Ondertussen bijt ik bijna het pluche uit de zetel van de opgespaarde opwinding. Nu komt onvermijdelijk het moment waarop de olympische vlam wordt aangestoken. Het moment waarop dankzij mijn omzichtige mimespel ongekende sensaties als fijnstof de huiskamer zullen binnendringen.

Met veel zin voor diplomatie ben ik dit alles aan het voorbereiden, totdat de teef ineens geeuwend zegt dat het morgen weer vroeg dag zal zijn. Voor ik het weet zit ik naar de bezorgde blik van de nieuwslezer te staren. Hij maakt kond van het feit dat er een dode dolfijn is aangespoeld aan de Belgische kust.

6

Dat het wat morsig zou worden, zei ze nog. Haar jasje is uit in een oogwenk. Het purperen topje daaronder heeft niks te vertellen, dat zie ik zo met die kennersblik van mij. Ze wou brownies bakken, maar ik heb haar snel duidelijk gemaakt dat er andere zoetigheid op het menu staat.

‘Gij stouterik’, zegt ze met haar wijsvinger voor haar mond. Ze is werkelijk zo lekker als op het scherm. Voor ik het weet hangt haar hele voorgevel al tegen mijn aangezicht te zwabberen. Met de vingers van mijn vrije hand ga ik langs de diepe striemen die zich onvermijdelijk in het volslanke borstenwerk hebben gevormd. Dat komt ervan, van al dat proeven. Even later heeft ze zich volledig aan mijn wil overgeleverd. Ik wil juist aan het karwei beginnen als een schorre stem me steeds verder van het vochtige walhalla wegtrekt.

Nigella trekt een pruillip. Een stem vraagt me ongeduldig of er niet gewerkt moet worden vandaag.

Dat en het geblaat van die dolgedraaide Robbie Williams: het droeve begin van een nieuwe dag in het leven van een politiemans is weer een feit. Och, Nigella, ik zou zo graag uw brede landschap eens onderspuiten.

7

Ik had na het werk beter een omweg via Parijs gemaakt. Wat zeg ik, Berlijn.

‘Wist ge dat de mens één groot energieveld is?’

Ik luister maar half, want ik kan mijn ogen niet afhouden van het, nu ja, ding, dat zich voor mijn neus bevindt. Ik ben het met een vertwijfelde blik van alle kanten aan het bestuderen.

‘Wat... eh... Ik heb hier zonet een pakje aangenomen van een koerier. Die man kon niet rap genoeg weer weg zijn. Er zit een lang smal ding in met een dikke kop erop en het maakt, euh... roterende bewegingen. Els, is er iets dat ik moet weten?’

‘Awel ja. Want gij weet nu inderdaad eens niks! Dat is mijn bio-oscillator! Een bio-magnetisch instrument dat opgeslagen negativiteit kan doen oplossen. In uw geval zou dat ding nogal wat werk hebben.’

‘Wat is dat toch met u? Ik hoor andere mannen steeds maar blaten dat ze met hun gat in de boter gevallen zijn, maar bij mij is het een vat met pek! Ik hoor hier niks anders meer dan uiteenzettingen over magnetische velden en orthomoleculaire kwantummechanische paranormale ultrabiologische zever! Wat hebben die mannen dat ik niet heb?’

‘Andere mannen verzorgen zich, bijvoorbeeld. Zie eens hoe ge er weer bij loopt.’

‘Hebt ge soms te klagen over mij? Ik ben heel proper op mijzelf. Als ik niet oppas, moet ik de vrouwen van me afschudden!’

‘Als ze komen klagen dat ze een boete hebben gekregen, zeker!’

‘Misschien krijgen die andere mannen wel seks thuis.’

‘Krijgen! Krijgen! Gij denkt alleen maar aan uzelf! Trouwens, bij u is er geen eer aan te behalen, gij komt al klaar als ge een schilderij van Rubens passeert!’

8

‘O, gij zijt dus flik.’ Voor alle duidelijkheid moet ze dat er even bij zeggen.

We zitten ter ontspanning bij mijn vriend Jef en hij had nog een ander koppel uitgenodigd, zo’n beetje het volkje dat zijn manieren in de stamkroeg heeft geleerd. Jef had beter zijn mond gehouden over mijn broodwinning. Als ik extra zou moeten worden betaald voor al het geleuter dat ik na mijn uren over de politie te horen krijg, had ik al lang een villa met zwembad in Toscane gehad. Ik zie me daar al zitten in mijn zwembroek. Of zonder.

‘Wel, eigenlijk ben ik politie-inspecteur. Van dat euh... woord dat ge daar gebruikt heb ik eigenlijk nog nooit gehoord’, zeg ik onnozel.

‘Ik wil maar zeggen: gij zijt er dus zo een die mensen oppakt.’

‘Als iemand zijn vrouw bont en blauw heeft geslagen, heeft ingebroken of met zijn zatte kloten heel het dorp heeft verbouwd, tja, dan kan het weleens gebeuren dat die wordt opgesloten, ja.’

De meeste mensen hebben hun kruit dan al zo goed als verschoten, maar er volgt toch nog een wanhoopspoging met het

ultieme cliché: ‘En gaat gij dan ook frieten halen met de sirene op?’

‘Frieten? Doe mij maar een lekkere ossobuco.’

‘Een echte vent wordt geen agent, zei onze pa altijd.’

‘Maar goed ook, tijdens uw ongetwijfeld zeer hoge studie zult ge wel geleerd hebben dat een vent een gecasteerde ezel is. Ziet gij zoiets al het verkeer regelen?’

De stigmatisering scheert hier hoge toppen. Waar kan ik aangifte doen van politiefobie? Plots weerklinkt de Brabançonne. Hazard kijkt nonchalant de huiskamer in.

Dank u, Eden.

9

Daar moeten ze dan dokter voor worden. Die mannen hebben zich jarenlang zwetend en steunend door metershoge cursussen gesleept, om dan op een dag tegen de – in veel gevallen wanhopige – patiënt te zeggen: ‘Op wat u mij nu vraagt, heb ik geen antwoord, de sleutel van het geluk ligt bij uzelf. U moet het zelf doen. Als u wilt ontspannen, ga dan maar wat joggen tussen de zilverberken in het park.’ En als ge er thuis niet meer moogt aankomen, weten ze wel wat plaatsjes. Waar ze dingen met u doen waarvan ge zelfs geen benul hadt.

Dat is wat ik te horen krijg als ik in de groezelige praktijk van Octavius Balzac mijn slapeloze nachten (mijn bioritme heeft op zekere dag beslist om met de noorderzon te verdwijnen), mijn veel te expliciete dromen en mijn obsessie voor kanjers van boezems, alsook de dames tot wie die boezems behoren, te berde breng. Als ik gewaag van een emotionele jetlag, trekt hij een gezicht alsof hij zonet te horen heeft gekregen dat er leven is op Saturnus.

‘Johnny, Johnny, Johnny toch’, mompelt Balzac met veel zin voor pathos. De derde Johnny komt er heel wat moeizamer uit dan de eerste, de man ziet er zelf niet al te fris uit. Een wandelende zakflacon Jack Daniels, dat is hij. Pure alcohol, als ge er een brandende lucifer naar gooit, staat hij meteen in lichterlaaie.

Ik vraag aan de witte tovenaer of hij me niks kan voorschrijven. Hij zucht zwaar.

‘Jongen, denkt ge nu echt dat ge de enige zijt die een beetje zenuwachtig is? Wie slaapt er nu wel nog goed tegenwoordig, wie geraakt er nu niet dolgedraaid van al dat opgefokte gedoe waarin we meegesleurd worden? Hebt ge die film al gezien, hebt ge dat al geliket op Facebook, waart ge erbij toen Jos Kleynepiedt uit zijn nieuwe boek van negenhonderd-negenennegentig pagina’s voorlas...? Staat er trouwens wel een gemak in die man zijn huis? Ze moeten altijd maar achter een struik gaan kakken in die boeken. Maar soit, wat wilt ge dat ik u voorschrijf?’

‘Valium, slaappillen, noem maar op. Om het even welk pilletje dat maakt dat ik me zo zen voel als de dalai lama, maar dan maal honderd,’ zeg ik. En dat het dringend is.

Al improviserend beweert ik ten slotte dat ik al bij een zielenknijpster in therapie ben geweest, om de tetterzot in mij onder de knoet te krijgen. Dat de coïtale vreugde thuis van een zeldzame schaarste is. Zodra ik een vrouw zie met veel volk in haar statie, ben ik alweer vertrokken en zit ik met de Eiffeltoren in mijn broek.

‘Awel, wat doet ge dan nog hier? Laat u helpen door die madam. Of is dat er ook een met dikke bollen en geilt ge meer op haar dan dat ge naar haar luistert?’

‘Nee, maar zo’n zielenknijpster kost stukken van mensen, en ik heb het idee dat het nog vijf jaar gaat duren voor er iets in huis komt van de Grote Genezing.’